

ANGELZ

MONS
KALLENTOFT
ZACKSERIEN
ANGELZ

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning

Vattenänglar 2012
Food junkie. Livet, maten, döden 2013
Vindsjälur 2013
Jordstorm 2014
Eldjägarna 2015
Djävulsdoften 2016
Bödelskyssen 2017
Himmelskriket 2018
Se mig falla 2019
Hör mig viska 2020
Satanskäftarna 2020
Blickfångarna 2021
Kärlekens algoritm 2022
Älska dig länge 2023
Lilla darling du 2024
Isgudarna 2024

Tidigare titlar i Zackserien

Mons Kallentoft &
Markus Lutteman:
Zack 2014
Leon 2015
Bambi 2016
Heroine 2017
Mons Kallentoft & Anna Karolina:
Falco 2018
Albino 2019
Mons Kallentoft:
Olympia 2021
Grissly 2022
Amason 2023

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Mons Kallentoft 2025

Omslag Niklas Lindblad, Mystical Garden Design

Omslagsbilder Shutterstock och Adobe Stock

Tryckt hos ScandBook, EU 2025

ISBN 978-91-37-50499-5

Vem ska rädda staden?

Vem ska rädda landet från de galna?

Vem ska älska som ingen någonsin älskat?

Vår hjälte, vår hjälte, vår hjälte.

Prolog

Ska jag dö nu, tänker Zack Herry och stirrar in i pistolmynningen som riktas mot hans huvud.

Jag vill inte dö.

Jag får inte dö.

Barnen behöver mig, Xavier, Eos.

Hebe behöver mig.

Myningen är svart, ögonen bakom den ännu svartare, som om all missriktad godhet och ondska samlats i en enda förvirrad person, i en ännu mer förvirrad tid.

Men jag vill inte lämna tiden.

Han håller upp händerna framför sig.

Vädjar.

”Skjut inte, skjut inte.”

Var är de andra? Deniz, Abdula.

Vad gör jag här, i det här fuktiga, stinkande lagret, så långt hemifrån? Det är inte här jag ska dö.

Zack känner hur dödsångesten griper tag om hela hans kropp, kontrollerar alla muskler, hans ådror, hans andetag.

Döda mig inte, viskar han inom sig.

Men fingret rör sig mot avtryckaren.

Sakta inåt.

Och kanske är Zack Herrys sista stund kommen. Hans storverk och alla hans misslyckanden komna till sitt slut.

Del 1

1.

Måndagen den åttonde september 2025

Zack Herry känner ännu Hebes varma läppar mot sin kind när han kommer upp ur tunnelbanestationen vid Rådhuset. Vinden slår emot honom, märkligt varm. Han tog en sen morgon idag. Det har varit lugnare på sista tiden. Inte så många mord och skjutningar och explosioner som det har varit så mycket av de senaste åren.

Himlen är blå ovanför hans huvud. Det är en bra dag, trots allt. Han och Hebe har kommit varandra ännu närmare. Funnit sig i ödet som har gett dem ett andra barn, en dotter, som har en genetisk åkomma som inget kan bota. Ingen grekisk gördel med magiska krafter, ingen mirakelkur som Olympia Karlsson hittat på något forskningssjukhus någonstans.

Nej.

Eos liv går inte att rädda. Hon kommer att åldras snabbt, kommer troligtvis inte att bli mer än fem år gammal. Hon är ett år nu och utvecklas som hon ska, men hon har ännu inte sagt vare sig mamma eller pappa. Och i hennes kropp finns sjukdomen, de defekta generna som snart kommer att explodera. Det är ställt utom allt tvivel.

Han och Hebe försöker att inte tänka på det på dagarna. Gör bara vad de kan för att vara så bra föräldrar till Eos och hennes bror Xavier som det går. Men om nätterna ligger de

vakna båda två och känner järnnäven om hjärtat, kryper nära varandra och gråter stilla tillsammans. Vi. Varför vi? Varför vår flicka och inte någon annans?

Det är skönt att komma ut i friska luften efter sunket och trängseln djupt där nere i underjorden på blå linjen. Solstrålarna får de gamla fasaderna på jugendhusen här att glänsa, till och med Rådhusets tunga stenfasad får en lätthet en sensommarförmiddag som denna. Friska dofter, inga avgaser som tränger in i näsan, han känner till och med saltdoften från Riddarfjärden. Han går långsamt förbi Rådhuset. Andas djupt. Så hör han ett främmande ljud, ett högt surrande, som inte hör hemma här.

Ljudet kommer ovanifrån och människorna runt om honom på gatan stannar till och ser upp i skyn med oroliga blickar.

Ljudet är hotfullt och växer sig starkare.

Zack stannar även han.

Vrider blicken upp mot himlen. Två stora drönare cirklar där uppe. De är alldeles för stora för att vara privata drönare. Snarare är de military grade, och de ser ut som elaka kamouflagemålade fåglar, sådana som sprider död och förintelse omkring sig på slagfälten nere i Ukraina och Gaza.

Något är fel.

Jävligt fel.

Vad gör så stora drönare här? Den ena är större än någon han har sett tidigare.

Han känner med handen under jackan.

Bra.

Pistolen är i axelhölstret.

Så blir drönarna stilla i luften, hovrar ovanför nedfarten till domstolsbyggnadens kulvertar bara tiotalet meter från där han står, den väg där brottslingar förs in om de kommer från annat ställe än från häktet en bit upp på Bergsgatan. Sitter de i häktet, kommer de i kulvertarna därifrån.

Han söker i minnet när han springer, känner adrenalinet börja rusa runt i kroppen, hjärnan gå på högvarv.

Är det någon rättgång idag?

Först minns han inte.

Han försöker att inte fylla hjärnan med sådan information just nu. Istället försöker han benhårt fokusera på familjen och på fallen han jobbar med.

Men var det inte något idag? Något stort?

Han för handen mot pistolen. Oroliga människor runt omkring. Några springer därifrån, andra stirrar som besatta upp i skyn mot de två drönarna som låter ännu högre än innan och fortfarande hoverar.

Zack rör sig uppåt gatan, han är rakt under dem nu, och han ser bort mot vaktkuren vid nedfarten. Vakten har böjt sig fram mot fönsterrutan och stirrar även han upp i skyn, men ser inte orolig ut.

Zack kisar, försöker få en tydlig bild av drönarnas undersidor, men det är inte helt lätt i motljuset.

Men vänta nu.

Vad är det för små, äppelliknande saker som hänger under de två drönarnas bukar? Bollar? Nej, han ser vad det är nu. Granater, handgranater. Vad gör drönare med granater här vid Rådhuset en vanlig tisdagsförmiddag?

Så minns han.

Idag är första dagen på rättgången mot Twistersledarna Mustafa Habib och Yassin Homa, för anstiftan till mord på en av ledarna för det rivaliserande gänget True Murder. De anklagas för att ha lurat honom till ett möte på en öde industritomt i Västberga och skjutit honom. Hundra skott. Det fanns vittnen, och ett av dem började sjunga. Kanske blir Mustafa och Yassin dömda, kanske inte.

De är säkert på väg från Österåker i detta nu.

Två mördare.

En rättgång.

Tankarna skenar i Zacks huvud.
Drönare med granater.
Vid Rådhusets intag.
Skit, det här betyder trubbel. Så mycket är säkert.
Han drar sin pistol. Skriker åt människorna runt omkring
att ta sig härifrån.
"Ta skydd, ta skydd", skriker han, men det gör bara folk
förvirrade och de ser sig omkring. Ta skydd? Varför?
Satan.
Han skriker:
"Det är fara för era liv!"
Och då börjar de flesta springa därifrån, ner eller upp för
Bergsgatan.
Så ser han en svart fångtransportbil köra runt hörnet nere
på Scheelegatan och upp mot där han står.
Samtidigt skakar en av drönarna till.
Släpper något.
Och Zack ser hur granaten börjar falla, rakt ner mot
honom.

2.

Mustafa Habib känner doften av Stockholm. Han drar in den i näsan, och partiklarna liksom faller ner genom kroppen på honom och det känns bra. Hela han är spänd av en underbar förväntan.

De är i stan. Inte långt från Rådhuset. Det han känner är lukten av våld och av minnen, allt som fört honom till denna plats. Nu ska det ske. Allt är ordnat.

Bilen svänger igen. Yassin bredvid honom är sammanbiten. Knogarna vitnar när han drar samman händerna i hårda knytnävar. Vilken sekund som helst kan det smälla, och då måste de agera medvetet. Brutalt medvetet. Men det ska inte vara något problem, tänker han och ler ett snett leende.

En tvär sväng till, och bilen gasar för att sedan sakta in. Kanske är vi framme nu, vid Rådhuset?

Han kan inte veta. Han känner pulsen stiga, hjärtat slå snabbare inne i bröstet, så som han älskar.

Fängselivet är inte för honom. Även om det hettar till ibland är det en evig tristess, en lunk som måste likna den efter döden. Så det spelar ingen roll om han dör idag, om det här blir hans slut, för trettio år i fängelse är inget liv, bara en annan sorts död.

Han ser på Yassin.

Hans blick flackar åt alla håll och han skakar med benen som om han har spasmer, trummar med fingrarna på britsen de sitter på. Han själv är kolugn utåt som alltid, han vill framstå som en riktig psykopat som inget kan göra nervös eller uppröra. En skallerorm har mer värme i blicken än han. Bra så. Då får folk respekt.

Genom bilens motor hör han ett annat ljud, ett högt surrande.

Så de är här som planerat.

Drönarna.

Nu hoppas vi bara att de andra är på plats.

Han nickar mot Yassin.

De böjer sig framåt båda två. Kryper ihop med huvudena mellan knäna som om det här är ett flygplan som ska nödlanda.

Träffar granaterna fel dör de båda, sprängs i småbitar, men i så fall var det meningen. I paradiset väntar ju hur som helst tusen oskulder.

Drönarna surrar.

Vilken sekund som helst nu kan världen slitas itu.

Zack ser granaten falla som i slow motion och han vet att han måste rusa därifrån, att han bara har ett par sekunder på sig innan den slår ner och förvandlar honom till en blodig massa.

Vart fly?

Så ser han den.

Bara ett par meter bort, en av de där lådorna där parkförvaltningen förvarar sand om vintrarna. Lådan ser ut som en kista. Han kan hinna till den, kasta sig bakom den innan granaten slår ner. Han kan klara sig.

Han springer mot lådan.

Ett steg, två, tre, fyra, och så slänger han sig men han är inte framme än, inte ens nära, och han hinner inte ända

fram. Istället ligger han raklång på asfalten och i ögonvrån ser han hur granaten studsar på marken och bort mot den svarta fångbilen som står på tomgång vid nedfartens grindar, precis vid vaktkuren.

Tre gånger studsar den.

Närmare och närmare bilen.

Sedan blir allt ett hårt, vitt ljus, sedan svart. En kakafoni av ljud får det att kännas som om hans trumhinnor sprängs, och sedan ännu ett starkt vitt ljus som blir orange och han blundar, eller är det ögonen som slitits ur sina hålor?

Eldsflammor.

Han vet inte om de finns i verkligheten eller bara inom honom.

Så nya explosioner. Lite längre bort nu.

De får alla ben i hans kropp att vibrera, bröstkorgen känns som ett dåligt bygge i en jordbävning, och han är säker på att det här är slutet. En skärande smärta i en del av kroppen, men vilken? Smärtan betyder i alla fall att han är vid liv.

Hebe. Xavier. Eos. Jag får inte försvinna nu. Får inte.

Han försöker resa sig men kan inte. Kroppen är som fastklistrad i asfalten. Pistolen, var är den? Där. I handen. Min egen hand.

Så tystnad.

Sedan ljudet av skrik, och bildäck som tjuter mot asfalt. Han hör, men det är som om ljuden finns tusentals meter bort, och hans synfält är täckt av drivande rök och dimma eller kanske blindhet.

Blundar jag? tänker Zack.

Eller är jag blind?

Mustafa känner explosionerna. Den första pepprar bilens utsida, men splittret tränger inte igenom karossens pansarplåt. Den andra explosionen får bilen att flyga upp från marken och falla på sidan, och eftersom han och Yassin är

fastspända blir de hängande med ryggen mot bilens sida, vända mot det som måste vara marken.

Det ringer i öronen.

Yassin vrålar något men Mustafa hör ingenting.

Det värker i öronen också och han känner hur blodet rinner ur näsan, men de är vid liv båda två. Yassin skakar på huvudet, sliter i sitt handfängsel. Hans mun rör sig men Mustafa hör fortfarande inget, som om explosionerna utanför bilen har gjort honom döv.

Mustafa sliter också.

Han är det fångade djuret som måste bli fritt nu, som aldrig någonsin ska hållas fången igen. En tiger, ett lejon, ett förhistoriskt rovdjur världen inte längre minns. Alla kan bli brickor i alla spel. Man kan aldrig veta var den riktiga makten finns.

Sakta kommer hörseln tillbaka.

Skrik av smärta utanför bilen, och så ljudet av en metallsåg som skär mot bilens bakdörrar.

De är här. Mina bröder. De horungarna.

Snart är vi fria.

Snart är jag fri.

Zack försöker resa sig men benen bär honom inte nu heller. Kroppen vill inte lyda.

Men han ser.

Är inte blind.

Och han känner sin kropp, så han är inte förlamad.

Han pressar ihop ögonen, blundar hårt, försöker se skarpt, och när han öppnar dem igen är hans synfält klart. Han ser fötter, skor, gnistor. Känner med händerna i ansiktet. Inget blod.

Han hör något som låter som en sågklinga som träffar något alldeles för hårt.

Billarm tjuter. Människor skriker.

”Det är inte sant, det är inte sant”, vrålar en kvinna. Där

vaktkuren nyss stod finns nu bara en halv kropp med tarmarna hängande ut från midjan. Det är vakten, granaterna har delat honom mitt itu.

Överkroppen syns inte till.

En av drönarna surrar alltså ovanför dem.

Zack ser upp på den. Fortfarande finns där ett par granater under buken. Livsfarlig frukt när de faller.

Fångvaktarbilen ligger på ända en bit bort, på sidan. En person klädd i svarta träningskläder och med en svart balaklava försöker öppna bilens bakhörr med en metallsåg och gnistorna från klingan yr genom luften. De två vakterna i bilens framsäte hänger stilla åt sidan i sina bilbälten. Märkligt fridfulla. Kanske är de döda båda två, en av dem är det säkert, för där hans ögon suttit finns bara gapande hål.

Två andra personer klädda i svart spejar åt olika håll med AK4:or i händerna, redo att skjuta om någon skulle närma sig.

Lugn, Zack.

Lugn.

De har inte sett din pistol. Han drar den försiktigt åt sig. Det vore självmord att försöka något.

Sirener ljuder.

Snart är piketerna här, de finns i garaget bara några hundra meter bort. De måste vara på väg nu, ge dig inte in i det här. Du har Hebe och Xavier och Eos där hemma. De behöver dig, mer än samhället behöver att du spelar hjälte nu. Vad har du att sätta emot AK4:or och handgranater?

Ändå reser han sig upp.

Drar fram sin pistol igen. Håller den framför sig och går mot bilen, personen med sågen, och en kvinna skriker vid en barnvagn, han ser henne nu, hör hennes rop igen:

”Det är inte sant, det är inte sant.”

En bil brinner uppe i backen.

En av de två med AK4:or höjer sitt vapen, siktar på honom, och Zack skriker:

”Stopp, stopp! Polis!”

Vilken sekund som helst väntar han sig känna en kula gå genom hjärtat eller huvudet. Han blöder från ena benet, lämnar ett spår av blod efter sig.

”Tillbaka”, vrålar personen med AK4:an. En man eller kvinna? Han hör inte vilket. Explosionerna har gjort hans hörsel könsneutral.

Jag dör nu, tänker han.

Så en ännu större explosion, och han känner hur han slungas som en vante genom luften, blir en drivande farkost med okänd destination.

I öronen tjuoter det som sirener.

Han ligger raklång på asfalten och stirrar upp i skyn.

Den största drönaren är verkligen gigantisk. En människa skulle kunna åka med den.

Så en person i balaklava ovanför honom.

Ögonen, svarta, ger honom en dödens blick.

Och en gevärsmynning. Som bara kan betyda en sak.

Nu kommer döden till Zack Herry. Nu är det hans tur att gå hädan.